

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂRE nr. 650
Din data de 02.10.2019.

Dosar nr: 165/2017

Petiția nr: 1745/24.03.2017

Petent: ...

Reclamat: -

Obiect: respingerea acțiunii în instanță a petentei de către Tribunalul Gorj, cu privire la plata sporului de doctorat de către angajator.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

Numele, domiciliul, reședința sau sediul petenților

.

Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

2. -

II. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3. Petenta reclamă faptul că instanța de judecată, i-a respins cererea privind admiterea sporului de doctorat de către angajator.

III. Procedura de citare

4. Prin adresa înregistrată cu nr.1745/26.04.2017, a fost citată doamna ... pentru data de 15.05.2017, cu invocarea excepției de vădită necompetență materială privind interpretarea hotărârilor judecătorești. Procedură legal îndeplinită.

5. -

IV. Susținerile părților

Susținerea petentului

6. Petenta susține că instanța de judecată din cadrul Tribunalului Gorj i-a respins cererea de chemare în judecată a angajatorului său în dosarul nr.438/95/2016, prin sentința nr.1508/2016, în privința acordării sporului de doctorat. Petenta arată că același complet de judecată a admis același tip de acțiune unui coleg de serviciu, care avea doctoratul în filozofie și nu în specialitatea profesiei sale. Într-un alt domeniu de activitate față de cel în care profesează, pe când lucrarea de doctorat a petentei, este în *comunicare și relații publice* și are legătură cu atribuțiile de serviciu, respectiv de bibliotecar, unde în mod continuu interacționează cu publicul.

Susținerea reclamatului

7. -

V. Motivele de fapt și de drept

9. Colegiul director al CNCD reține că petiția, așa cum a fost formulată, relevă o situație în care, instanța de judecată, i-a respins petentei cererea de chemare în judecată a angajatorului său, în privința admiterii sporului de doctorat.

CNCD a invocat din oficiu în procedura de citare a părților, excepție de necompetență materială pentru înlăturarea actelor normative cu caracter discriminatoriu, precum și a interpretării și aplicării normei juridice. Potrivit definiției discriminării, astfel cum este reglementată în O.G. nr.137/2000, republicată, Colegiul director precizează că în situația persoanelor tratate diferit, tratamentul în speță este datorat apartenenței lor la unul dintre criteriile prevăzute în textul de lege, art. 2 din O.G. nr.137/2000, republicată. Colegiul director trebuie să analizeze dacă tratamentul diferit a fost indus datorită unui criteriu prevăzut de art.2 alin.1), respectiv rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, care să fi constituit elementul determinant în aplicarea acestui tratament. Or, condiția criteriului ca motiv determinant trebuie interpretată în sensul existenței ca circumstanță concretizată, materializată și care constituie cauza actului sau faptului discriminatoriu, și care, în situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării. Astfel, natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și criteriul interzis de lege, invocat în situația persoanei care se consideră discriminată. Curtea Europeană de Justiție a arătat că în cazurile de discriminare, în situația în care persoana care se consideră discriminată ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe sau indirecte pe baza unui criteriu interzis, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină persoanei acuzate de discriminare, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, reclamatul (pârâtul) ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat persoanei care se consideră discriminată este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe baza unui criteriu interzis. (A se vedea în același sens și jurisprudența Curții Europene de Justiție, cauza Bilka Kaufhaus, parag.31; cauza C-33/89 Kowalska [1990] ECR I-2591, parag. 16; cauza C-184/89 Nimz [1991] ECR I-297 parag. 15; cauza C-109/88 Danfoss [1989] ECR 3199, parag. 16; cauza C-127/92, Enderby [1993] ECR 673 parag. 16.)

8. Colegiul director în ședința de deliberări a cauzei, este chemat să se pronunțe potrivit unei situații de respingere a unei acțiuni în instanță de către Tribunalul Gorj, cu privire la plata sporului de doctorat de către angajator.

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept
- dreptul să fie justificat

9. Astfel se poate considera discriminare;

Sub aspectul incidenței preverilor art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată, relativ la definiția discriminării, Colegiul precizează că în situația persoanelor tratate diferit, tratamentul în speță este datorat apartenenței lor la unul dintre criteriile prevăzute în textul de lege, art. 2 alin.1 din O.G. nr.137/2000, republicată. Un aspect definitoriu al discriminării îl constituie faptul că diferența de tratament este bazată pe o caracteristică, respectiv un criteriu interzis. Ca atare, tratamentul aplicat trebuie să fie diferit de cel care a fost sau ar fi aplicabil unei persoane dintr-un grup relevant în circumstanțe similare sau comparabile. Or, discriminarea directă presupune atingerea adusă beneficiului unui drept al persoanei discriminate tocmai datorită apartenenței acesteia la un grup (de exemplu, origine rasială sau etnică, religie etc.) sau al unei caracteristici individuale (dizabilitate, gen, vârstă, boală cronică etc.). Din acest punct de vedere, discriminarea directă presupune o legătură de cauzalitate identificabilă între actul sau faptul diferențierii și apartenența la una dintre caracteristicile sau la unul dintre

criteriile cuprinse în norma juridică și individualizate în cazul persoanei care este supusă discriminării. Această legătură de cauzalitate reiese din definiția cuprinsă în Art. 2 alin. 1 al Ordonanței 137/2000, în particular, prin utilizarea sintagmei „pe bază de”, dispunând că prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință „pe bază de (...)”. Legătura de cauzalitate presupune considerarea motivului sau a motivelor care au stat la baza actelor aplicate în cauzele de discriminare (tratamentul diferențiat) și impun a analiza dacă un criteriu interzis (origine rasială sau etnică, vârstă, dizabilitate, sex, religie, convingeri etc.) invocat de reclamant (petent) constituie un factor relevant sau determinant în acțiunea sau inacțiunea imputată părții reclamate (pârâtului).

10. Același raționament este aplicabil și în cazul discriminării indirecte, prevăzută în art. 2 alin.3 din O.G. nr. 137/2000, cu precizarea că raportul de cauzalitate nu este direct. În situația discriminării indirecte, ne plasăm în câmpul de aplicare al unui criteriu aparent neutru, la prima vedere, ceea ce scoate din discuție un raport de cauzalitate direct, însă în fapt se produce un dezavantaj față de o persoană sau față de un grup de persoane în raport cu o caracteristică sau un criteriu de discriminare interzis. În ceea ce privește existența acestei legături de cauzalitate între tratamentul diferit și criteriul interzis s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, între altele, prin Decizia civilă nr. 1530/2009 și Decizia civilă nr. 2758/2009.

11. Raportat la cele de mai sus, Colegiul director trebuie să constate dacă, petentului, prin respingerea acțiunii sale de către instanța de judecată, i s-a încălcat un drept recunoscut de lege în baza unui criteriu interzis. Ca atare, Colegiul director invocă în procedura de citare a părților și admite în ședința de deliberări a cauzei, excepția de vădită necompetență în privința deciziilor instanțelor de judecată, care sunt suverane în înfăptuirea justiției, în conformitate cu principiile constituționale ale independenței și inamovibilității judecătorilor.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția de vădită necompetență materială invocată din oficiu, privind deciziile instanțelor de judecată.

2. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte.

3. O copie a hotărârii se va transmite părților

a) ..., ..

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

DINCĂ ILIE– Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

JURA CRISTIAN– Membru

LAZĂR MARIA – Membru

POPA CLAUDIA SORINA- Membru

Data redactării: 11.10.2019

Motivatăși tehnoredactată, R.O și L.G

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.